

χισεν ἡ σφραγὶς αὕτη, ἣν οἱ εἰδήμονες μόνον δύνανται νὰ θαυμάσωσι καὶ νὰ ἐννοήσωσι; Ὁ πῖλος θὰ τῇ ἐστοίχιζε 35 φράγκα εἰς κοινήν μοδίσταν, καὶ ἤδη ἐπλήρωσεν αὕτη 90 φράγκα εἰς τὰς ὀνομαστάς, καὶ ὅμως εἶναι ὁ αὐτὸς πῖλος, τὰ αὐτὰ πτερά, τὰ αὐτὰ ἰσπανικὰ τρίχαπτα, οἱ αὐτοὶ ἐκ χόνδρων στολισμοί! Αὐτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ἐνδυμασίας της.

Οὕτως αἱ μεγάλαι αὗται δαπάναι τοῦ στολισμοῦ της, κατὰ μικρὸν ἔθεσαν τὰς βάσεις τῶν μεγάλων χρεῶν της, ἅτινα ἤδη καθίστανται εἰς ἄκρον δεινὰ καὶ ὀχληρά.

Εἰς γάμος τελευταῖον ἐπήνεγκε σπουδαίαν ὑψωσιν τῶν χρεῶν της· παρήγγειλε δύο ἢ τρία φορέματα νέα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴν μεγάλην δαπάνην των, . . . καὶ ἰδοὺ ἡ δυστυχὴς Μαγδαληνὴ ὀφείλει περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκων. Θλίβεται, δὲν κοιμᾶται πλέον, σοὶ ἐμπιστεύεται τὰς λύπας της, καὶ σὺ ἀγαπητὴ φίλη, μοῦ ζητεῖς τὸ ἀντιφάρμακον; Δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς τό παρελθόν, οὔτε θὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἦτο τόσο ἐύκολον εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου νὰ μὴ κάμῃ χρέη. Τὰ κατηραμένα τὰ χρέη ἅτινα ἔχουν ὡς μητέρα τὴν ματαιότητα, καὶ ὡς τέκνα τὴν δολιότητα, τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ, κατὰ τὰς λυπηρὰς ἀγρυπνίας της, ἠδυνήθη νὰ τὰ μελετήσῃ καθ' ἑαυτήν, ὡς καὶ τὰς ἐκφρασθείσας παρ' ἐμοῦ ἀληθείας, διὰ τὸ μέλλον· ἀλλὰ διὰ τὸ ἐνεστώως οὐδὲν ἄλλο σκέπτομαι ἢ ἐντελὴ ἐξομολόγησιν εἰς τὸν σύζυγον. Θὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ θορυβήσῃ ἴσως, δὲν θὰ ἔχῃ εἰς τὸ ἔξῃς τόσῃν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν σύζυγόν του, θὰ ἐπαγρυπνῇ διὰ βλέμματος αὐστηροτέρου εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰς δαπάνας της, τί νὰ κάμῃ διὰ τοῦτο; Νὰ ὑποταχθῇ, νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ διὰ διαγωγῆς εὐγενεστεράς καὶ σωφρονεστεράς, τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ φίλτρον τοῦ συζύγου της ὅστις δὲν εἶναι, ὡς λέγουσιν, οὔτε ἄνευ καρδίας οὔτε ἄνευ πνεύματος. Συμβούλευσον τὴν ἠθικὴν ταύτην μετάνοιαν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ θὰ τὴν σώσῃς. ὦ! ἂς ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ ἂς δυσπιστῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὰς ἐπιθυμίας της, καὶ τὸ πᾶν θέλει διορθωθῇ.

Ὅσον διὰ τὰ μέσα τῆς σωτηρίας ἃ μοὶ προτείνεις, ἀληθῶς, Μαργαρίτα, εἶναι ἀκατόρθωτα. Δάνεια παρὰ φίλων! παρὰ τραπεζίτου! Μήπως οὔτοι θὰ ἐδάνειζον ἄνευ ἐγγυήσεως, ἄνευ τέκου ἄγαν αἰσχροκερδοῦς; ἢ τέλος πάντων, ἂς τὸ εἴπω, ἄνευ βδελυρᾶς ἀμοιβῆς; Τὸ ἄλλο μέσον μὲ ἔκαμε νὰ μειδιάσω. Μοὶ στέλλεις μικρὸν τόμον χειρόγραφον, εἶναι στίχοι τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ μὲ ἐρωτᾷς ἂν ἠδύνατό τις νὰ τοὺς πωλήσῃ εἰς τινα ἐκδότην πολὺ ἀκριβὰ, εἰς τρόπον νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἑλλειμμα. Ἄ! ἀγαπητόν μοι τέκνον, δὲν γνωρίζεις τὴν τύχην τῶν στίχων. Φεῦ! τίς πληρόνει τοὺς στίχους; Οὐχ ἦττον ὅμως ἀνκάμνη ἀκόμη στίχους ἢ Μαγδαληνὴ, θὰ ἦναι ἀπαύασμα τῶν ὀρέξεών της εἰς τὰ τοῦ στολισμοῦ. Ἄς στιχοιργήσῃ δέ, κατ' ἐμέ, τὴν ἐξομολόγησίν της! ὦ τοῦτο θὰ ἐγγίσῃ ἴσως τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της, καὶ εἴθε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ ἐπαναρχίσῃ πλέον.

ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Τὰ πάντα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸ τὸ ἐξωτερικόν, μαρτυροῦσι τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων ζώντων πλασμάτων· ἴσεται ὀρθίος, καὶ ὑψιτενῆς καὶ ἐπιβάλλων τὸ ἦθος· ἡ κεφαλὴ του εἶναι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένη καὶ παριστᾷ ὄψιν ὑπερήφανον, φέρουσαν τὸν τύπον τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του εἶναι ἐζωγραφημένη ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς· διαφαίνεται δὲ τὸ ἔξοχον τῆς φύσεώς του διὰ τῶν ὑλικῶν ὀργάνων, καὶ διὰ πυρὸς θείου ζωογονεῖ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του· ἡ μεγαλοπρεπὴς συμπεριφορά του, τὸ στερεὸν καὶ εὐτολμόν του βᾶδισμα ἐμφαίνουν τὴν εὐγένειάν του καὶ τὸν βαθμόν· μόνον διὰ τῶν ἐσχατῶν ἁκρῶν του ἄπτεται τῆς γῆς, καὶ μόνον μακρόθεν τὴν βλέπει, καὶ φαίνεται ὡς μὴ καταδεχόμενος αὐτήν. Οἱ βραχίονες τῷ εἶναι δεδομένοι, ὅχι ἵνα τῷ χρησιμεύωσιν ὡς στύλοι ὑποβάσταζοντες τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του· ἡ χεὶρ του δὲν πρέπει νὰ πατῇ τὴν γῆν, διότι θὰ ἔχανεν οὕτω διὰ τῆς διηνεκοῦς τριβῆς τὴν λεπτότητα τῆς ἀφῆς, τῆς ὁποίας εἶναι τὸ κυριῶδες ὄργανον· ὁ βραχίον καὶ ἡ χεὶρ ἐπλάσθησαν πρὸς χρήσεις εὐγενεστεράς, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν προσαγῶν τῆς θελήσεως, πρὸς σύλληψιν τῶν ἀπεχόντων πραγμάτων, πρὸς ἐναγκαλισμὸν καὶ κράτησιν τῶν ἀρεστῶν καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

Ὅτε εἶναι ἡσυχος ἡ ψυχὴ, ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου διακρίνεται ἐν καταστάσει ἀναπαύσεως· ἡ ἀναλογία των, ἡ ἁρμονία, τὸ σύνολον δηλοῖ τὴν ἁρμονίαν τῶν στοχασμῶν καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἐνδόμυχον γαλήνην· ἀλλ' ὅτε ἡ ψυχὴ εἶναι τεταραγμένη, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή καθίσταται ζῶσα εἰκὼν, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ πάθη χαρακτηρίζονται μετὰ τόσης λεπτότητος, ὅσης καὶ ἐνεργείας· ἐκάστη κίνησις τῆς ψυχῆς ἐκφράζεται διὰ μιᾶς ἀλλοιώσεως, ἐκάστη πράξις δι' ἑνὸς χαρακτηῖρος. Ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς ζωηρὰ καὶ ἄμεσος ἐντύπωσις, προλαμβάνουσα καὶ τὴν θέλησιν αὐτήν, φανερόναι τὰ ἡμέτερα διανοήματα, καὶ διὰ παθητικῶν σημείων ἀποδίδει εἰς τὰ ἔξω τὰς εἰκόνας τῶν μυστικῶν ἡμῶν διαταράξεων.

Πρὸ πάντων ἐντὸς τῶν ὀμμάτων αὗται ζωγραφοῦνται καὶ γνωρίζονται. Τὸ ὄμμα ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν· αὐτὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὄργανον φαίνεται σχετιζόμενον μετ' αὐτῆς καὶ μετέχον παντὸς κινήματός της· ἐκδηλοῖ τὰ τρικυμιωδέστατα τῶν παθῶν καὶ τὰς σφοδροτάτας τῶν συγκινήσεων, καθὼς καὶ τὰς ἡδίστας τῶν παθήσεων καὶ τὰ τρυφερώτατα τῶν αἰσθημάτων· ἐκφράζει αὐτὰ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ δυνάμει καὶ ἐν ὅλῃ τῇ καθαρότητι, πιστῶς ὡς γεννῶνται· τὰ μεταδίδει δὲ διὰ ταχίστων νευμάτων, βαλλόντων εἰς ἄλλην ψυχὴν τὸ πῦρ, τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν εἰκόνα ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεπορεύθησαν. Ὁ ὀφθαλμὸς δέχεται καὶ συγχρόνως ἀντανεκλᾷ τὸ φῶς τοῦ στοχασμοῦ καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τὸ ὄμμα εἶναι ἐννοία τοῦ πνεύματος καὶ γλῶσσα τῆς διανοίας.